

עמ"ת 35977/09/16 - סאלח אבו סבית נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 35977-09-16 אבו סבית(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט יונתן אברהם
<u>העורר</u>	סאלח אבו סבית
נגד	ע"י ב"כ עו"ד רפי ליטן
<u>המשיבה</u>	מדינת ישראל

- ערר על החלטת בית משפט השלום בנצרת (כבוד השופטת הבכירה רים נדאף), אשר ניתנה ביום 12/09/2016 בתיק מ"ת 59040/08/16 -

החלטה

רקע וטיעוני הצדדים

כנגד העורר הוגש ביום 30/08/16 כתב אישום המייחס לו עבירות כדלקמן:

1. **קשירת קשר לעשות פשע** - עבירה לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. **גניבה חקלאית בצוותא** - עבירה לפי סעיף 384 א(א)(2) לחוק העונשין + סעיף 29 (א) לחוק העונשין.
3. **פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה בצוותא** - עבירה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין + סעיף 29 (א) לחוק העונשין.
4. **התעללות בבעל חיים** - עבירה לפי סעיף 2 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד - 1994.
5. **הפרעת שוטר במילוי תפקידו** - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

לפי התיאור בכתב האישום נסעו העורר ושניים נוספים, ששמם עודה ומוחמד, בלילה שבין

10-11/01/16 מדרום הארץ, שם הם מתגוררים, לצפון הארץ, הגיעו לדיר כבשים שבבעלות המתלונן, התפרצו בצוותא לדיר, תלשו את דלת הדיר, הוציאו משם 10 כבשים, קשרו אותם והחלו להסיעם דרומה.

בשלב מסוים נתקלו במחסום משטרת באזור מחלף אליקים.

כשהתקרבו אליהם שוטרים, הינחה עודה את העורר ואת מוחמד לשים את הפלאפונים שלהם בכיסים, הודיע להם שהוא מתכוון לעלות על מחסום הדוקרנים ולנסוע רחוק מהשוטרים, על מנת שהם יצאו מהרכב ויברחו ממנו.

כך אכן נעשה.

לאחר שהרכב נעצר עקב הפגיעה בגלגליו, הצליח העורר לברוח ונמלט מהשוטרים, שעה שעודה ומוחמד נתפסו.

נטען בכתב האישום כי העורר לא התייצב לחקירה על אף שנדרש מחודש 01/2016 ונעצר בביקורת שגרתית ביום 28/08/16.

יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים.

העורר חלק על קיומן של ראיות לכאורה ועל קיומה של עילת מעצר.

בית משפט קמא בהחלטה מפורטת קבע כי קיימות ראיות לכאורה וכן מתקיימות כנגד העורר עילות מעצר של מסוכנות, חשש מהתחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי מאסר וכן השפעה על עדים.

בית משפט קמא קבע זאת, על אף העדר עבר פלילי, עובדה שיש בה גם לדעת בית משפט קמא כדי להקהות באופן מסוים את המסוכנות הנשקפת מן העורר.

על אף האמור, לא סבר בית משפט קמא שיש להורות באותו שלב על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, אלא קבע כי יש לבחון את עניין חלופת המעצר המוצעת בעניינו בזהירות ולאחר שיתקבל תסקיר של שירות המבחן.

בית משפט קמא הורה על קבלת תסקיר לאור האמור לעיל וכן קבע את המשך הדיון (בו הוקראה החלטתו ביום 12/09/16), ליום 05/10/16.

מועד זה נדחה לבקשת שירות המבחן ליום 13/10/16.

מכאן הערר שבפניי.

במקור הליון העורר גם כנגד קיומן של ראיות לכאורה וטען כי בחומר החקירה לא מצויות ראיות, אפילו ברמה לכאורית, המזהות את העורר כמי שהשתתף יחד עם האחרים באותו אירוע גניבה.

במהלך הדיון ובהמלצת בית המשפט, חזר בו ב"כ העורר וזאת לאחר שב"כ המשיבה הצביע על אופן טוויט הקשר אל העורר מתוך חומר החקירה.

יתר טענות העורר מתמקדות בעניין עילות המעצר שקבע בית משפט קמא ובחלופת המעצר שלא נבחנה עוד לפני שיוגש תסקיר.

לטענת העורר, בכך שגה בית משפט קמא, שכן, ראוי היה לבחון את חלופת המעצר שהוצעה אף בטרם הגשת התסקיר.

באשר לעילות המעצר, נטען על ידי העורר כי שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי העורר היה בבריחה 7 חודשים. לטענתו, הוא קיים אורח חיים רגיל בפרק זמן זה עד למעצרו האקראי ומשטרת ישראל יכלה להגיע אליו בכל עת ולמצוא אותו לו חפצה בכך.

באשר לחשש להשפעה על מעורבים אחרים, נטען כי אין מעורבים אחרים פרט לעודה ומוחמד שנעצרו ונכון להיום אף שוחררו שניהם ממעצר.

כן טען כי אין יסוד לטענה שהוא היה שותף לתכנון של המעשים, שכן, אפילו לפי האמור בכתב האישום ובבקשת המעצר, הרי ש"המוח" מאחורי הרעיון, היה עודה והוא אשר תדרך את מוחמד ואת העורר לגבי אופן הביצוע.

באשר לחשש להישנות אותן עבירות, נטען כי מדובר בעורר צעיר לימים, בן 20, חסר עבר פלילי, אשר למעט מקרה זה, לא יוחסו לו לא בעבר ואף לא בתקופה שלאחר האירוע ועד למעצרו, מקרים נוספים.

עוד טען כי לגבי השותפים האחרים שחלקם בוודאי אינו פחות מחלקו שלו באירוע, תוקן כתב האישום ונמחקו חלק מן העבירות כגון התעללות בבעלי חיים ושותפים אלה משוחררים כיום.

על כן אין להפלותו לרעה ביחס אליהם.

עוד טען כי המעשים בעיקרם מהווים עבירות רכוש והמשיבה לא הצביעה על מסוכנות מיוחדת או תחכום וכיו"ב, אשר נדרשים לצורך הקמת עילת מעצר.

עיקר טענתו של העורר הינה היא כי ראוי היה לשחררו כבר במועד הדיון בבית משפט קמא ולא להמתין אף לקבלת תסקיר.

העורר טען כי כתב האישום הוגש ביום 30/08/16 ועד לקבלת התסקיר, יחלפו כחודש ומחצה, שעה שהוא היה עצור עוד קודם לכן בהליכי מעצר הימים ועל כן היה על בית המשפט לשקול בחיוב שחרורו בערובה ובתנאים עוד קודם להגשת התסקיר, על אף שבית משפט הורה על קבלת תסקיר.

בתגובה לטענות אלה טען ב"כ המשיבה כי צו מעצר כנגד העורר הוצא כבר בחודש 01/2016, אך הוא לא אותר והתחמק מהתייצבות לחקירה, עד שנעצר בחודש 08/2016 באקראי.

באשר לשחרור שני המעורבים הנוספים, טען כי הם שוחררו לאחר קבלת תסקיר חיובי ובמקרהו של העורר, לא נתקבל תסקיר עדיין.

לטענתו, העורר היה בבריחה כל התקופה ועל כן הדבר מקים חשש להתחמקות מהליכי שפיטה מעבר למסוכנות שנטענה לאורך כל הדרך.

דין והכרעה

לאחר ששקלתי בכובד ראש את טיעוני הצדדים מכאן ומכאן, סבורני שיש מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא אשר נמנע מלהורות על שחרורו של העורר בשלב ביניים זה עד לקבלת התסקיר.

כתב האישום שבעניינינו אכן מערב עבירות רכוש יחד עם עבירות נוספות של התעללות בבעלי חיים וקשירת קשר לעשות פשע.

בפניי נטען בעניין זה על ידי ב"כ העורר כי המשיבה תיקנה את כתבי האישום של יתר השותפים והורידה מהם את עבירות ההתעללות וקשירת הקשר. ב"כ המשיבה לא טען בפניי טענה הפוכה ועל כן לצורך דיון זה, אניח כי כך אכן נעשה.

בנסיבות אלו ולאחר שעיינתי בעובדות כתב האישום וכן בעדויות העולות מן הפירוט שפירט בית משפט קמא בהחלטתו, מהן עולה כי חלקו של העורר דנן נמוך משמעותית מחלקו של עודה באירוע ובוודאי לא עולה על חלקו של מוחמד השותף הנוסף, הרי שמבחינת חומרה ומסוכנות ובשים לב לכך כי במקרה דנן מדובר בעורר נעדר עבר פלילי קודם אשר אף לא נטען כי ביצע עבירות נוספות לאחר העבירה הנ"ל על אף שלא היה עצור, סבורני שאין להחמיר עמו יותר מן המעורבים האחרים, בכל הנוגע לעילת המסוכנות והחשש בגינה אם ישוחרר.

הקושי המיוחד את העורר דנן נוגע לאי התייצבותו לחקירה משך 7 חודשים.

בעניין זה נטען כי הוצא נגדו צו מעצר, בעקבות כך כי לא התייצב לחקירה לאחר שזומן.

העורר עצמו טוען כי לא קיבל זימון מעולם אלא שהתקשרו לאביו מתחנת משטרת העיירות והודיעו לו שישלחו זימון אך זימון לא הגיע.

לצורך הדיון דנן אניח כי העובדות כפי שטוענת המשיבה.

על אף האמור ובשים לב ליתר הנתונים דומני כי אפשר לאיין את החשש מאי התייצבותו להליכים המשפטיים או להמשך הדיון במעצר לאחר שיוגש התסקיר, על ידי קביעת ערובה כספית משמעותית.

לא שוכנעתי כי מתקיים חשש להשפעה על עדים.

כל העדים הרלוונטיים נחקרו, מסרו גרסה במשטרה.

שותפיו לכאורה לעבירה נעצרו ונחקרו ואף נעשו איתם הסדרי טיעון כפי שהובהר לעיל.

בנסיבות אלה, לא ברור כיצד יוכל העורר להשפיע על עדים.

כמו כן, אין להתעלם מן העובדה כי מדובר בעורר שהתהלך חופשי משך 7 חודשים ואף בחלק מתקופה בה כבר שוחררו שותפיו לעבירה וככל שחפץ היה לתאם איתם את עדותו, יכל ממילא כבר לעשות כן.

אשר לטענה כי מדובר בעבירות רכוש בעיקרן, הואיל שבמקרה דנן טרם הופחתו מכתב האישום דנן העבירות של התעללות בבעלי החיים וקשירת קשר, זאת בצירוף לעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ולאור אופי המעשים, היינו, ההגעה מדרום הארץ לצפונה והסעת כבשים גנובות מאות קילומטרים בכלי רכב, תוך תכנון התחמקות משוטרים כמתואר בכתב האישום, משקף הדבר לדעתי תעוזה לא מעטה אשר די בה כדי להקים עילת מעצר.

על כן, על אף שנדחות הטענות כנגד קיומן של עילות המעצר מאידך (למעט עילת ההשפעה על עדים), מתקבלות טענות העורר על כי עוצמתן של עילות המעצר אינה ברמה כה גבוהה שיש בה כדי לשלול שקילה רצינית של שחרור בערובה, במיוחד נוכח עובדת שחרורם של שני המעורבים הנוספים.

בנסיבות אלה, נוכח מעצרו הממושך של העורר, דחיית הדיון פעם נוספת לבקשת שירות המבחן, והסיכוי כי העורר ישוחרר בסופו של יום לאור המפורט לעיל, אני מקבל את הערר באופן הבא:

אני מורה כי העורר ישוחרר, זאת לאחר שיקויים תוך 7 ימים מהיום דיון בבית משפט קמא בו תיחקרנה העריבות שהוצעו על ידי העורר, וככל שתימצאנה על ידי בית משפט קמא כמתאימות לשמש כעריבות, יקבע בית משפט קמא את תנאי השחרור אשר יכללו בין היתר חתימה על ערבות צד ג', ערבות שלא תיפחת מ- 20,000 ₪ לכל אחת וכמו כן יכללו תנאי השחרור הפקדת ערובה כספית במזומן או בערבות בנקאית לצורך הבטחת התייצבותו של העורר להמשך דיוני המעצר, בסכום שלא יפחת מ- 25,000 ₪. בכך יהיה כדי להרתיע את העותר מלהתחמק מהתייצבות להמשך דיוני המעצר, ולאן בין הצורך להבטחת המשך ההליך המשפטי, לבין ההקפדה על שמירת זכותו לחירות באופן מידתי.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים עוד היום.

**ניתנה היום, י"ז אלול תשע"ו, 20 ספטמבר 2016,
בהעדר הצדדים.**

